

Janko Samec: Nedica.

Ptiček in Nedica.

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

Dobro jutro, Nedica!

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

Kje je tvoja skledica?

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

V njo ti damo kavico.

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

Potlej greš na travico.

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

S sabo vzameš žogico.

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

In jo brčneš z nogico.

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

Drobna žoga v zrak zleti —

Čiv, čiv ... čiv, čiv ...

Ti se smeješ: Hi, hi, hi!

Kuhanje.

Neda zdaj je kuharica!

Z drugimi besedami:

Ona prâvdanska kraljica

je med lonci, skledami.

Kaj bi jedli? nič ne vpraša.

Samo pridno kuha, kuha,

naj je mleko, naj je kaša

ali pa vodena juha.

Včasih prstek v lonec vtakne.

Če preveč je jelo slano,

brž z vodo si grlo splakne —

pa pripravi drugo hrano.

Kadar s kuho je pri koncu,

nas povabi na kosilo.

Če pa kaj ostane v loncu —

med pomije se bo zlilo!

Punčka.

Zdaj pa že dosti je krika in vika,
solz, cepetanja razsrjenih nog!

Kadar je punčka — kot ti — že velika,
mora postati pač priden otrok.

Ti pa si beba le! Jaz pa kot mati
gledam na té in zate skrbim:

Treba umiti je, treba česati —
večkrat pa še naj se s tabo lovim.

Kadar si lačna, ponudim ti kruha,
včasih ti vtaknem sladkorčekov še omes;
gledam, da snažna si, sita in suha —
lepa kot angelček sam iz nebes.

Ako ne ubogaš me, bodem pa stroga
in te postavim za kazen kam v kot ...

Tam bo oprâskala mačja te noga —
jaz pa bom boljšo dobila za gozd!

V gozdu.

Zdaj pa kar čez travo v skok,
kamor te nesó nožice
z brzim létom mlade ptice,
kakor hoče ljubi Bog!

Kot metulj, ki lahkokrîl
spreletuje se med cveti,
Neda moja, léti ... léti!
Jaz pa, volk, te bom lovil ...

Hu, kako teman je gozd!
Kdo metulja v njem naj vidi,
ko so tega gozda zidi,
da pogled nikdar ni prost? —

Bom pa rajši tu se skrîl,
v cvetju sredi svetle jase —
Aj, kaj vidim? Tam igra se
moj metuljček, belokrîl ...

Jaz pa mrežo bom razpel
in metuljčka tega ujamem;
pa domov s seboj ga vzamem,
da krog mame bo brnel!

Labudi.

Zakaj pa labudi tak skrivajo Kakó da takrat pa ne jočejo,
pod vodo ponosne glavé? — ko stresa jutranji jih hlad? —
Obraze skrbno si umivajo,
da sram jih ni belega dne! Gor k Bogu v nebesa pač hočejo!
On jókavcev nima nič rad...

Prav praviš: Saj res že odpravljajo
čez ribnik se nekam odtod! —
In naju s perutmi pozdravljajo...
Le voščiva srečno jim pot!

Dva obraza.

To je tista, tista Neda,
ki takrat se rada smeje,
kadar ptiček zjutraj gleda
jo zvedavo doli z veje.

Pa je tudi tista Neda,
ki takrat se rada joče,
kadar noč na okno seda,
ona pa še spati noče.

Predstava z medvedom.

Medved, medved, poskoči... hop, hop,
visoko od tal mi tja gori pod strop,
kot delajo v cirkusu smešni pajaci! —
Ne bodi mehkužen kot kak cici-caci,
ki, le da mi včasih narobe kaj gre,
za vsak nič pretaka obile solzél!

Potem pa za šalo in malo za smeh
postavi na glavo lepó se na tleh!
Pa brž iz te obče priznane se vloge
prevrzi tako, da boš padel na noge!
In končno napravi globok še poklon —
občinstvo že ploska... Ne bode zastonj!

Jutranji pogovor v parku.

Dobro jutro, ptiček moj!
No, kako si spal nocoj? —
Kaj, ne daš mi še besede?
Morda pa v želodčku prede
sitni glad ti, črni volk,
da si tak zaril se v molk?

O moj dragil Jaz že vem,
kak ti kljunček tooj odprem?
Dati moram ti najproo
kruha eno samo mrvó,
pa poskочиš mi k nogam
in začivkaš: Ham, ham, ham!

Ko ti vržem mrvi doé,
pa zaprosiš: Še, še, šel
Kadar več ti jih natrosim,
mi porečeš: Hvala! Prosim!
Zdaj veš, Neda, res sem sit —
Pojdi se z menoj lovít!

Solnce šlo je za goró!

Solnce šlo je za goró!
In nad poljem in vodami
kakor šotor se nad nami
ozpenja zvezdnato nebó.

V hiši utihnil je ropot.
V družbi koklje drobno pišče
po dvorišču širnem išče
za svoj sen si miren kot.

Vztrepetal je v dalji les
pod šumčimi vetrovi
in s skrivnostnimi mrakovi
je odel se čez in čez.

Neda, zdaj pa pojva spat!
Sladko sanjat sanje zlate
in se čez nebeške trate
s samim Jezuščkom igrat!